

Hvis der viser sig et generelt pres, ud over hvad regelændringer har betinget, er det jo op til kommunerne eksempelvis at rejse det i forbindelse med de årlige aftaler om kommunernes økonomi. Området for udsatte børn og unge er jo en del af de kommunale serviceudgifter, og serviceområderne indgår helt naturligt som noget af det, man drøfter, og der bliver der altså taget stilling til de mere generelle økonomiske rammer på området.

Kl. 16.15

Så var fru Bente Dahl meget inde på den tidlige indsats, at der ikke sættes ind i tide, og det var der også andre ordførere, der nævnte. Det er jo helt rigtigt. Derfor er det noget af det, vi har haft rigtig meget fokus på i anbringelsesreformen. Når man har med et barn at gøre, skal man bl.a. huske at tænke på: Er der søskende, som kunne tænkes at have lignende problemer? Vi kan konstatere, at rigtig mange anbringelser først sker i en meget sen alder, og det tyder på, at man måske prøver lidt for mange ting af, inden man får truffet en afgørelse om anbringelse.

Derfor valgte vi jo at skærpe kravene bl.a. til en undersøgelse af barnet og til at få udarbejdet nogle ordentlige handleplaner for, hvad der skal ske på området. Det, der er helt afgørende, er jo, at kommunerne så også følger op på det regelsæt, som vi politisk er blevet enige om at udføre.

Til fru Pernille Frahm kan jeg sige, at vi netop havde diskussionen om, at det her på ingen måde skulle være en besparelserreform, men en kvalitetsreform, for vi kunne konstatere, at der er så mange problemer. Derfor har vi netop hele vejen igennem haft meget fokus på: Hvad er det, man kan gøre anderledes? Hvad er det for andre foranstaltninger, man kan sætte i værk? Jeg vil gerne understrege, at det simpelt hen er ulovligt, hvis en kommune undlader at handle, fordi den ikke mener at have økonomi til at sætte ind. Det vil simpelt hen være ulovligt.

Kommunerne skal sørge for at give den hjælp og støtte, barnet har behov for efter en vurdering af, hvilken indsats der skal til, og der kan man ikke undskylde sig med økonomien. Det er jo derfor, jeg også meget gerne vil lave en følgegruppe med en række kommuner for at se: Hvad er det så, man vælger at sætte i stedet? Hvad er det, man griber til af foranstaltninger for at hjælpe børnene? Det gælder i de kommuner, hvor man har præsteret en rigtig god indsats på området, men det gælder også i de kommuner, der har meldt sådan lidt kraftigt ud med,

hvor stort et antal børn man mener at ville anbringe. Det er helt klart, at man der altså ikke bare kan henvise til økonomien og så ikke foretage sig noget.

Så var der en kritik fra fru Pernille Frahms side i forhold til, at ministeren skulle foretage sig noget, og der kan jeg bare nøjes med at sige, at der jo er taget rigtig mange initiativer til opfølgning. Noget af det, vi valgte med anbringelsesreformen, var at kunne følge med i, hvordan praksis er ude i kommunerne. Vi har fået foretaget en række praksisundersøgelser for at se, hvad der sker, og jeg har foreslået en lang række initiativer til at styrke indsatsen for simpelt hen at kunne følge med i, hvad der sker. Vi har netop diskuteret fire konkrete forslag til, hvordan vi kan have bedre føling med, at kommunerne rent faktisk overholder lovgivningen på området og sørger for at sætte ind med hjælp til de udsatte børn og unge.

Jeg tror, det er kommentarerne til, hvad der er blevet nævnt.

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Der er bedt om et par korte bemærkninger, og den første er fra fru Pernille Frahm.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg blev lige nævnt i forbindelse med bl.a. ikke at være med i kommunalreformen, og det er jeg ved gud glad for SF ikke er. For det er et makværk, og det er et hastværk, den er gennemført med. Det er bl.a. det, man nu opdager ude i kommunerne. Der har slet ikke været overblik over, hvilke opgaver man skulle løse, og hvilken økonomi det krævede. Og når ministeren giver de der meget modstridende signaler, som hun også gjorde i talen her, er det meget svært at finde ud af, hvilken linje de skal gå efter derude.

Det ene øjeblik er det: Jamen det er også for galt, at de anbringer for sent. Det næste øjeblik er det: Jamen det er sikkert slet ikke nødvendigt at anbringe så mange. Det næste øjeblik er det: Det er vigtigt at få anbragt de børn, der har brug for det. Og i det næste øjeblik hedder det: Det er meget bedre med forebyggelse.

Det er en modstridende svada af postulat, som altså gør det meget svært at finde ud af, hvad ministeren egentlig mener skal gøres.

Når nu vi opdager, at der af økonomiske grunde ikke bliver ageret på de her sager, der burde ageres på, hvad vil ministeren så gøre?

Kl. 16.20